

Indonesië 2011-2012

Deel 4

Op het moment dat ik richting slaapkamer wil verdwijnen vraagt Celine of zij onze wekker mag lenen. Morgen moet ze ergens op tijd zijn.

Celine wordt inderdaad gewekt door onze repeterende wekker en wij ook.

Wij kijken vanaf ons terras naar de eenden die nog steeds door de sawah lopen.

Ik ben blij dat ons tweede uitje is verzet en dat wij kunnen doen en laten wat we willen.

Wij gaan op bezoek bij de vader van Dewa om naar zijn schilderijen te kijken. Op de beneden verdieping zijn de schilderijen te koop, op de bovenste verdieping niet. Hij is verguld met ons bezoek. Hij vertelt dat hij een atelier heeft ergens in Ubud en zijn schilderijen zijn gewild. Ik ben vooral weg van één van zijn kleinere schilderijen die in zwart-wit is gemaakt. Wij hoeven ons geen zorgen te maken bij de douane, want daarvoor heeft hij speciale papieren (?). Ik ontdek ook het patroon van zijn schilderijen en die zijn afkomstig uit het Ramayana tijdperk.

Dewa gebruikt deze dag om een lange fietstocht te maken. Hij houdt zijn lichaam in conditie en heeft kilometers afgelegd.

Zijn kinderen hebben pianoles op een orgeltje dat met een blaaspijp op gang wordt gebracht. Het is steeds hetzelfde deuntje.

Onze was is terecht! Peter bekijkt op Dewa's computer de mail en ik beantwoord de mails aan mij. Mijn pogingen om de mieren van ons fruit te weren, heeft niets geholpen.

Nu vraag ik aan de tuinmannen die voor onze bungalow

elk bloemblaadje of takje verwijderen of ze zin hebben in rambutan. Gul gooi ik die naar beneden. Soms gooi ik per ongeluk ietsje te ver en belandt de rambutan op het randje van de sawah.

Ik krijg ook trek in de durian, maar daarvoor heb ik een groot mes nodig. Manmoedig haal ik die uit de emmer en ga met mijn volle gewicht, mijn

handen gewikkeld in een handdoek als bescherming, op een opening drukken. Het lukt! Ach, kind uit de dessa.....

Wat smaakt dat! Ik vraag de tuinmannen of ze de restanten van de durian voor mij willen weggoaien. De salak geef ik weg aan het gezin van Dewa. De manggistan hebben we intussen al zelf opgegeten, evenals de mangga en als eerste de sawo. Dan maar geen fruit kopen. Ik baal als een stekker.

Na een siësta wandelen we naar de plaatselijke markt. Het is niet zo ver, moedigt Peter mij aan. Dat valt niet mee in de zinderende hitte en in mijn ogen is de weg daar naartoe eindeloos. Als elke markt is het daar druk. Ik heb geen zin de trappen op te lopen om alleen maar sarongs te bekijken. Toch doe ik dat en uit nieuwsgierigheid. Behalve sarongs zijn er ook mooie schilderijen, beeldhouwwerken en houtsnijwerk te koop.

Bij een hoekje van de pasar vind ik iets van mijn gading. Een leuk niemendalletje om weg te geven. Zoals altijd laat

ik Peter buiten schot, want met hem stijgen de prijzen. Tijdens het tawarren maak ik een praatje met de overige verkoopsters, die dezelfde waar te koop hebben. Ik slenter langs de kraampjes en de kabar angin (gerucht via de wind) heeft zijn werk gedaan. Ze weten hoeveel ik wil betalen en meer niet. Misschien ben

ik toch nog opgelicht, wie zal het zeggen. Dan valt mijn oog op een duster. Nu

heb ik er al een, maar een tweede is niet weg. Het is te belachelijk voor woorden hoeveel dat vrouwtje ervoor vraagt. Ik vertel haar dat ook onomwonden. Ik draai me om en loop weg zonder een prijs te noemen. Ze komt mij achterna en nog heb ik geen belangstelling. Ze vraagt er 175.000,00 rupia's voor. Peter, die naast me loopt, zegt uiteindelijk dat hij hooguit 75.000,00 rupia's (= € 7,50) wilt betalen, terwijl ik nog steeds de pas erin zet. Hij haalt me in en ik sta verrast over zijn getawar wanneer hij mij triomfantelijk de in krantenpapier verpakte duster overhandigt. We kopen wat drank in en het valt niet mee de weg naar ons stekje terug te lopen.

We gaan uit eten in een van de vele restaurants in de omgeving van Jati Homestay. Peter vraagt altijd om tèh botol sosro. Anders drinken wij beiden bir bintang. Een grote fles met twee glazen die al gekoeld zijn. Binnen een mum van tijd is het bier

niet meer te drinken vanwege de hitte. De gado2 smaakt anders, maar is nog wel te eten. De saté daarentegen smaakt goed.

Bij het ontbijt hoor ik verschrikkelijke geluiden vanuit de overkant van de sawah. Het is bij een ander dorp.

Biggetjes worden geslacht. Ik kan er niet tegen en houd mijn oren dicht.

Nog lang daarna blijft dat gegil mij bij. Geen babi guling voor mij, het meest geliefde gerecht in Bali. Bo, die de geluiden ook gehoord heeft vraagt mij wat het verschil

is dat ik geen babi guling wil eten, maar wel dol ben op saté kambing. Een psychologische vraag. Ik kan hem moeilijk uitleggen dat mijn kokkie nooit met een levende kip thuis mag komen. Die verdwijnt in de kippenren en zij moet weer naar de pasar om met een gedode kip in de dapur te verdwijnen. Anders eet ik geen hap bij het middageten. Wat weet hij van mijn leven in Indonesië? Behalve dat is hij midden in mijn uitleg alweer verdiept in zijn boek.

Moe van het geslenter gaan we voor ons doen vroeg naar bed. Op ons terras drink ik mijn rode wijn. De fles drinkwater heb ik met wat gesubst in de

koelkast van het restaurant kunnen laten doen, evenals de blikjes bir bintang. Later doe ik ongevraagd de koelkast open om onze voorraad daarin te doen en later er weer uit te halen. Dan hoef ik Ayu niet meer lastig te vallen.

Ineens komen er larong op het licht af. Deze keer lijken ze wel tweemaal zo

groot dan die ik gezien heb ik Bogor. Peter is er griezelig van. Ik wapper de larong zonder vleugels weg met een stuk papier en knip het licht uit. Goed voor de vogels, denk ik nog.

Onze beide burens zijn niet thuis en het is aarde donker. In de kamer maak ik wel wat licht aan in de badkamer.

Morgen moeten wij vroeg op om onze tweede trip te maken. Wanneer we naar bed gaan regent het weer. Nu maar hopen dat het morgen warm en zonnig zal zijn.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen